

SENTÈNCIA 26-99 DE 26 D'OCTUBRE DE 1999

Ponent : M.I. Sra. Marie CONTE

ANTECEDENTS DE FET

I. RESULTANT: Que en data 28 d'abril de 1999 el Tribunal de Corts va dictar sentència amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem Humberto S.L. com autor responsable d'un delictes major de lesions per imprudència de l'article 197 del Codi Penal i de la contravenció penal de l'article 398.5, fent-se aplicació dels articles 23, 53.1 i 41 del mateix Codi, a la pena de 30.000.-pts de multa, tres mesos de suspensió del permís de conduir i pagament de les despeses processals causades, absolent-lo del delictes menor de danys per imprudència que se li imputava.

En concepte de responsabilitat civil, condemnem solidàriament Humberto S.L. i la companyia d'assegurances Generals a pagar a:

- El Sr. Francisco H.D., la quantitat de 150.000.-pts.
- La Sra. Rosa Mª M.G. la de 2.440.110.-pts.
- La companyia Winterthur subrogada en els drets dels perjudicats la de 398.841.-pts"

II. RESULTANT: Que contra l'esmentada sentència s'interposa pel Lletrat Jordi JORDANA ROSSELL, advocat defensor de Humberto S.L., recurs d'apel·lació que es limita a la pena de suspensió del permís de conduir de tres mesos imposada al processat.

Estima que al pronunciar aquesta pena, el Tribunal de Corts ha vulnerat el dret a la defensa i infringit el Codi de Procediment Penal.

Exposa a aquest efecte que el Ministeri Fiscal, tan en el seu escrit de qualificació provisional com en la definitiva efectuada en la Vista Oral va sol·licitar que s'imposés una pena de 3 mesos de presó condicional i una

multa, a l'exclusió d'una pena de suspensió del permís de conduir. Pel que respecta l'acusació particular es va adherir a la pena sol·licitada pel Ministeri Fiscal.

Considera que el Tribunal conforme a les disposicions de l'article 169 del Codi de Procediment Penal, si creia que els fets havien de ser sancionats amb una pena diferent d'aquella demanada pel Ministeri Fiscal o l'acusació particular havia de formular la tesi i donar a les parts la possibilitat d'emetre llurs observacions i objeccions, tot respectant el principi acusatori.

Fa valer, d'altra part, que el seu defensat està obligat a utilitzar cada dia el vehicle per anar al seu treball, o anar a buscar la seva esposa la qual no és titular de cap permís de conduir, i acaba el seu propi treball a mitjanit, i que la mesura de suspensió del carnet de conduir el penalitza més greument que una pena de presó condicional.

Deplora no haver pogut exposar al Tribunal les circumstàncies que haurien pogut conduir a aquell a no imposar la pena de retirada del carnet.

En conclusió demana al Tribunal superior de pronunciar a part d'una pena de 30.000.- pts de multa, una pena no superior a un mes de presó condicional.

III. RESULTANT: Que el Ministeri Fiscal compareix i exposa que la pena de suspensió del permís de conduir és inferior a la pena de presó, lo qual no obsta per a que de tota manera el Tribunal hagi pogut sol·licitar el parer de les parts davant la eventualitat d'efectuar el canvi a que li faculta l'article 41 del Codi Penal.

Demana la confirmació de la sentència.

FONAMENTS DE DRET

I. CONSIDERANT: Que l'article 169 del Codi de Procediment Penal, en la preocupació pel respecte del principi acusatori, imposa al Tribunal suggerir al Fiscal o als defensors que donin el seu parer, si estima que ha de pronunciar una pena superior a la sol·licitada pel Ministeri Fiscal o l'acusació particular.

II. CONSIDERANT: Que cap de les penes citades per l'article 37 del Codi Penal, que l'article 41 del mateix

Codi permet a la jurisdicció, que disposa a aquest respecte d'una facultat discrecional, de pronunciar com a alternativa a la pena de presó, són necessàriament considerades com d'un grau inferior en l'escala de penes, a l'empresonament que sigui ferm o condicional.

III. CONSIDERANT: En conseqüència que el Tribunal de Corts, al substituir la pena de presó condicional demanada per una pena de suspensió del carnet de conduir, ha pronunciat una pena menys severa que aquella que es reclamava, i doncs no s'havia de formular la "tesi",

que la sentència recorreguda no ha ni infringit el principi acusatori, ni lesiona els drets de la defensa, la qual tenia tota la llibertat, per referir-se a les proposicions del Ministeri Fiscal, per desenvolupar en el curs de la vista oral, tots els mitjans útils en vista d'una eventual utilització per la jurisdicció de la possibilitat que li ofereix l'article 41 precitat de pronunciar una o més penes alternatives a la pena de presó.

IV. CONSIDERANT: Finalment que, respecte de la gravetat de la falta de conducció comesa pel processat, del comportament perillós del que en va fer prova, i la importància de les lesions que en van resultar pels perjudicats, la mesura de suspensió del permís de conduir d'una durada de 3 mesos imposada a Humberto S.L., relleva d'una aplicació del tot moderada de la llei penal.

V. CONSIDERANT: En aquestes condicions la sentència recorreguda ha de ser confirmada.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació de Humberto S.L..

2.- Confirmar la sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 28 d'abril de 1999 en la causa núm. 127-1/98.

3.- Imposar al recurrent el pagament de les costes processals devengades pel recurs.

4.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.